

רע"פ 9987/16 - ליטל אקדסמן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 9987/16

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקשת: ליטל אקדסמן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת מ' ברק-נבו) מתאריך 13.11.2016 ב-עפ"ת 31289-08-16

בשם המבקשת: עו"ד דוד קולקר; עו"ד דוד גולן

בשם המשיבה: עו"ד חיים שוייצר

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת מ' ברק-נבו) ב-עפ"ת 31289-08-16, במסגרתו נדחה ערעורה של המבקשת על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח-תקווה (כב' השופטת ל' שלזינגר שמאי) ב-פל"א 4889-11-14.

במסגרת גזר הדין הושתו על המבקשת העונשים הבאים: 7 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל תעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה, או נהיגה בשכרות, או תחת השפעת משקאות משכרים; קנס בסך 2,500 ש"ח; פסילה מלקבל, או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 שנים (בניכוי תקופת הפסילה, מושא תיק 4892-11-14) לריצוי החל מתאריך 01.09.2016; ופסילה על תנאי בתנאים שפורטו בגזר הדין.

אביא כעת את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשה.

רקע

2. בתאריך 13.11.2014 הוגש כנגד המבקשת כתב אישום לבית המשפט לתעבורה הנכבד אשר במסגרתו יוחסה למבקשת עבירה של נהיגה בשכרות, עבירה לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה).

לפי הנתען בכתב האישום, בתאריך 29.10.2014, סמוך לשעה 00:55, המבקשת נהגה ברכב בכביש 412 בהיותה שיכורה בכך שבדוגמה של אוויר נשום נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אוויר נשום של המבקשת היה 950 מ"ג.

3. בתאריך 16.06.2016 בית המשפט לתעבורה הנכבד הרשיע את המבקשת, לאחר שמיעת ראיות, במיוחס לה בכתב האישום. במסגרת הכרעת הדין נקבע, בין היתר, כי בדיקת הנשיפה שנערכה למבקשת - בוצעה כדין; כי מכשיר הינשוף שעימו בוצעה בדיקת הנשיפה הנ"ל נמצא תקין; וכי תעודת הבלון שהוגשה מהווה ראשונה מוסדית קבילה. עוד נפסק כי אין בכך שנתגלתה תקלה במכשיר הינשוף במסגרת בדיקת כיול יומית שנערכו לו כדי לפגום באמינותו, זאת מכיוון שתקלה זו קרתה כשבועיים לאחר מועד ביצוע העבירה.

4. במסגרת הכרעת הדין - בית המשפט לתעבורה הנכבד דחה את טענת ההגנה, שביקשה להסתמך על תקנה 169ז(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה), המצוטטת בפסקה 17 שלהלן, ואשר גרסה כי בנסיבות קיים פער של מעל ל-10% בין תוצאות של שתי בדיקות שנערכו למבקשת למדידת ריכוז האלכוהול בדוגמת אוויר נשום. במסגרת זו, בית המשפט לתעבורה הנכבד פסק כי טענת המבקשת נסמכת על פער בין תוצאת גלאי האינפרא אדום (להלן: גלאי הא"א), שתפקידו לבדוק את שיעורו של החומר, מושא בדיקת הנשיפה הראשונה שנערכה למבקשת, לבין תוצאת גלאי אלקטרו-כימי (להלן: גלאי הא"כ), שתפקידו לבדוק את סוג החומר, מושא בדיקת הנשיפה השנייה, שנערכה למבקשת. עוד נפסק כי טענת ההגנה לפיה נדרש כי תוצאות השוואת המדידה של גלאי הא"א, ושל גלאי הא"כ, שנתקבלו שלא באותו מחזור נשיפה, לא יעלו על 10% - מהווה "הרחבת יתר" של תקנה 169ז(ב) לתקנות התעבורה. לבסוף, נקבע כי חרף בדיקת המאפיינים שנערכה למבקשת ואשר נמצאה תקינה - שיכרותה של המבקשת נלמדת גם מריח האלכוהול שנדף מפיה, וכן מעדותה של המבקשת לפיה היא הודתה כי שתתה כשני בקבוקי בירה.

5. בתאריך 16.06.2016, לאחר שמיעת טיעוני הצדדים לעונש, בית המשפט לתעבורה הנכבד גזר את עונשה של המבקשת לעונשים המפורטים בפסקה 1 שלעיל.

6. המבקשת הגישה לבית המשפט המחוזי הנכבד ערעור כנגד הכרעת הדין וגזר הדין, ובו טענה, בין היתר, כי התקלה שאירעה במכשיר הינשוף כשבועיים לאחר מועד ביצוע העבירה - משליכה, לשיטתה, על אמינותו. עוד נטען כי המשיבה לא הוכיחה כי בדיקת כיול מכשיר הינשוף בוצעה כדין. המבקשת טענה עוד כי יש לפרש את תקנה 169ז(ב) לתקנות התעבורה כך שיש לבדוק בהצלחה בין תוצאת גלאי הא"א לבין תוצאת גלאי הא"כ, ולבחון האם מתקיים ביניהם פער העולה על 10% בין התוצאות שנתקבלו. לגישת המבקשת, יישום אופן הבדיקה הנ"ל בעניינה מביא לכך שנוצר פער, הפוסל, לשיטתה, את בדיקת מכשיר הינשוף שנערכה לה. לבסוף נטען כי יש להקל על העונש שהושת על

המבקשת, וזאת, בין השאר, נוכח נסיבותיה האישיות.

7. בתאריך 13.11.2016 בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את ערעורה של המבקשת על שני חלקיו. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי מכשיר הינשוף נבדק ונמצא תקין, וכי עומדת לו חזקת התקינות, שלא נסתרה, בנסיבות. עוד נקבע כי אין בכוחה של בדיקה מאוחרת בשבועיים למועד ביצוע העבירה לסתור את תקינותו של מכשיר הינשוף במועד ביצוע העבירה - מועד בו הוא נמצא תקין. עוד נפסק כי אין לקבל את הפרשנות המבוקשת לתקנה 169ז(ב) לתקנות התעבורה, וכי בנסיבות, גם לשיטתה של המבקשת - אין מקום לפסול את הבדיקה בעניינה לאחר שבכל מקרה אף הפער בין התוצאות המוצגות איננו עולה על 10%. לבסוף, בית המשפט המחוזי הנכבד פסק כי לא נפל פגם בגזר הדין, או כי הוא סוטה ממדיניות הענישה הראויה.

מכאן הבקשה שלפני.

הבקשה והתגובה לה

8. במסגרת הבקשה למתן רשות ערעור מעלים באי-כוח המבקשת טענות רבות - עובדתיות ומשפטיות - כנגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד. הבקשה מורכבת משילובם של שני חלקים שונים (כל חלק נכתב בידי אחד מבאי-כוחה של המבקשת בהליך זה) ובו נטען כי עניינה של המבקשת מעלה שאלות עקרוניות החורגות מעניינה הפרטני.

9. במסגרת חלקה הראשון של הבקשה נטען, בין השאר, כי אין מקום להסתמך על פסק הדין ב-עפ"ת (י-ם) 25457-04-10 מדינת ישראל נ' עוזרי (14.10.2010) (להלן: עניין עוזרי) כמקור לקביעת אמינותו של מכשיר הינשוף. בנוסף, נטען כי מכשיר הינשוף לא ביצע, בנסיבות, את מדידת האלכוהול כראוי, וכי לא ניתנה תשובה מניחה את הדעת לפער בין תוצאת בדיקת המאפיינים התקינה, שנערכה למבקשת לבין תוצאת בדיקת הינשוף. עוד נטען כי על המשיבה היה להוכיח את תקינות מכשיר הינשוף באמצעות חוות דעת מומחה, דבר שלשיטת המבקשת - לא נעשה כדין.

10. במסגרת חלקה השני של הבקשה נטען, בין היתר, כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה בקביעותו לעניין אופן מדידת הפער בין החיישנים השונים. לשיטת המבקשת, פרשנותה הראויה של תקנה 169ז(ב) לתקנות התעבורה דורשת, כך נטען, כי: "את ההשוואה יש לבצע בין כלל תוצאות החיישנים ולא אך בין חיישן לחיישן בכל בדיקה בפני עצמה" (ראו: פסקה 19 לבקשה), דבר המביא, לטענת המבקשת, לבטלות בדיקת הינשוף בעניינה. בנוסף, לגירסת המבקשת, כשבועיים לאחר מועד העבירה נתגלתה תקלה במכשיר הינשוף - דבר המלמד על אי אמינות המכשיר.

11. המשיבה טוענת, מנגד, כי דין הבקשה להידחות. לטענת המשיבה, ביחס לחלקה הראשון של הבקשה, הרי שטענות אלו נטענו לראשונה בהליך זה, ואין מקום לדון בהן לראשונה ב"גלגול שלישי". ביחס לחלקה השני של הבקשה נטען כי מדובר בטענות שנדונו ונידחו לגופן בידי הערכאות הקודמות. המשיבה מוסיפה וטוענת כי לא נפל כל פגם בהכרעת הדין. לעניין פרשנותה הראויה של תקנה 169ז(ב) לתקנות - נאמר כי הנושא, בנסיבות, הוא עיוני, שכן הפער בעניינה של המבקשת, גם לשיטתה, איננו עולה על 10%, כנדרש בתקנה 169ז(ב) לתקנות התעבורה.

12. לאחר עיון בבקשה, בתגובת המשיבה לבקשה, ובחומר שצורף אליהן - הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. אביא את נימוקי למסקנתי זו בקצרה מיד בסמוך.

13. הלכה היא כי רשות ערעור תינתן רק במקרים בהם עולה מהבקשה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: בר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), או אם ישנם שיקולי צדק מיוחדים המצדיקים זאת, או אם נגרם למבקש רשות ערעור עיוות דין (ראו: רע"פ 5193/16 פריבין נ' מדינת ישראל (29.06.2016); רע"פ 2376/17 אבו סארא נ' מדינת ישראל (18.04.2017)).

בענייננו לא מצאתי כי הבקשה מעוררת שאלה עקרונית המצדיקה את התערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי". השגותיה של המבקשת ממוקדות בעיקרן בעניינה הפרטני, ולא עולה מהן שאלה בעלת חשיבות משפטית רחבת היקף. כמו כן, לא מצאתי כי נגרם למבקשת עיוות דין, או כי מתקיימים שיקולי צדק המצדיקים מתן רשות ערעור בעניינה. די בכך כדי לדחות את הבקשה.

14. מעבר לדרוש - אוסיף כי אף לגופם של דברים דין הבקשה להידחות. הטענות הכלולות בחלק הראשון לבקשה, ובפרט הטענות שהועלו כלפי אמינותו העקרונית של מכשיר הינשוף - הועלו לראשונה במסגרת הבקשה למתן רשות ערעור, ולא נטענו, וממילא לא נדונו, במסגרת הערעור שנדון בפני בית המשפט המחוזי הנכבד (ראו: רע"פ 1012/13 גריידי נ' מדינת ישראל (20.07.2014)).

בפסיקתנו נקבע כי בקשה למתן רשות ערעור איננה אמורה לשמש "מקצה שיפורים" (ראו: רע"פ 5910/16 ריף כפר הדולפינים באילת בע"מ נ' רשות הטבע והגנים (15.08.2016)). עוד נפסק כי אין להתיר במסגרת בקשה למתן רשות ערעור דיון בטענות חדשות שלא הועלו בידי המבקשת בפני בית המשפט המחוזי בערעור (ראו: רע"פ 6/15 ברזובסקי נ' מדינת ישראל (01.01.2015); ע"פ 7330/15 חננאל נ' עיריית חיפה (02.11.2015)). בנסיבות אלו, ולאחר שמדובר בנושא שכבר הוכרע בפסיקתנו (ראו: עניין עוזרי; ע"פ 8135/07 גורן נ' מדינת ישראל (11.2.2009); רע"פ 3981/11 שרביט נ' מדינת ישראל (05.07.2012)).

15. ביחס לטענות שהועלו בחלקה השני של הבקשה - טענות אלו ממוקדות בעיקרן בהשגה על ממצאי עובדה שנקבעו בידי הערכאה המבררת לאחר שמיעת הראיות שהובאו בפניה. בית המשפט לתעבורה הנכבד קבע כי תקינות מכשיר הינשוף במועד ביצוע העבירה הוכחה הן על ידי טכנאי המעבדה, והן על ידי השוטר שהפעיל את המכשיר הנ"ל במועד ביצוע העבירה, שערך את הבדיקות היומיות, שנמצאו תקינות, וזאת חרף התקלה שנמצאה במכשיר הינשוף שקרתה בחלוף כשבועיים ממועד ביצוע העבירה. כבר נפסק כי **ערכאת הערעור לא תתערב בנקל בממצאי עובדה**. דברים אלו יפים מקל וחומר, כאשר מדובר בהשגות על קביעות עובדתיות המועלות ב"גלגול שלישי" (ראו: רע"פ 8276/14 עזיזה נ' מדינת ישראל (15.02.2016)).

16. זאת ועוד - אחרת. לפי קביעות הערכאה המבררת, בא-כוח המבקשת נמנע מלחקור את השוטר שביצע את בדיקת הכיול של מכשיר הינשוף ביחס לטענה כי טכנאי אחר הוא זה שערך את הבדיקה הנ"ל. בהקשר לכך בית

המשפט לתעבורה הנכבד קבע כי: "נראה כי הוא נמנע מחקירת העד בנקודה זו, כיוון שידע שתשובת העד תפריך את טענתו, שלא העד בדק את המכשיר" (ראו: פסקה 9 להכרעת הדין). בנסיבות אלו, ובהתחשב במשמעות הראייתית הכרוכה בהימנעות מחקירה נגדית של עד מבלי שהוצג הסבר סביר לכך (ראו: ע"פ 7653/11 ידען נ' מדינת ישראל (26.07.2011)) - לא מצאתי טעם טוב להתערב בממצאיה של הערכאה המבררת גם בעניין זה.

17. לא מצאתי מקום ליתן רשות ערעור גם ביחס לטענה לעניין פרשנותה הראויה של הוראת תקנה 169ז(ב) לתקנות התעבורה, אשר קובעת כדלקמן:

"תבוצע בדיקה כפולה (duplicate) לפחות של ריכוז אלכוהול בדוגמת האויר הנשוף של נבדק, ובלבד שמקדם השונות (coefficient of variation) של תוצאות בדיקה זו לא יעלה על 10 אחוזים למאה" (ההדגשה שלי - ח"מ).

המבקשת טוענת כי יש לפרש את תקנה 169ז(ב) לתקנות התעבורה כך שיש לבחון את הפער בין תוצאות נשיפה במכשיר הנישוף על יסוד הצלבת תוצאות גלאי הא"א לבין גלאי הא"כ. עם זאת, בעניינו, לאחר בחינת ארבעת הערכים שנמדדו בעניינה של המבקשת - הפער בין תוצאת גלאי הא"א, מושא בדיקת הנשיפה הראשונה, שעמד על 1045 מק"ג (התוצאה הגבוהה ביותר שנמדדה), לבין תוצאת גלאי הא"כ, מושא בדיקת הנשיפה השנייה, שעמד על 950 מק"ג (התוצאה הנמוכה ביותר שנמדדה) - הינו 95 מק"ג, שהוא בדיוק 10%, ואינו עולה על שיעור זה כנדרש בתקנה 169ז(ב) הנ"ל. בנסיבות אלו, גם בהנחה שיש לאמץ את הגישה הפרשנית, לה טוענת המבקשת, דבר שאיני מכריע פה לגביו, הרי שהדבר איננו משפיע על עניינה.

בהקשר לכך אזכיר נפסק כבר שכדי שבית משפט זה ייתן רשות ערעור השאלה המוצגת צריכה להיות רלבנטית להכרעה באותו עניין, וכך נקבע ב-רע"פ 2457/12 אפרתי נ' מדינת ישראל (03.09.2012) לעניין זה:

"אין די בכך שהמבקש כי עניינו יידון בגלגול שלישי יעמיד שאלה עקרונית העולה מההליכים שהתקיימו בערכאות הקודמות. אלא, בית המשפט צריך להשתכנע כי יש בקבלת הטענה כדי להביא לשינוי ההכרעה מושא הערעור שלגביו מוגשת הבקשה" (ההדגשה שלי - ח"מ).

לפיכך, וכשמדובר, במקרה דנן, בשאלה תיאורטית בלבד - לא מצאתי מקום ליתן בה רשות ערעור (ראו: רע"פ 718/12 ואיל נ' מדינת ישראל (04.04.2012)).

18. לבסוף אציין כי המבקשת הודתה בעדותה בבית המשפט כי שתתה שני בקבוקי בירה עובר לעיכובה - נתון התומך בממצאי בדיקת הנשיפה, ומחזק את המסקנה כי לא נפל פגם בפסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד, וממילא אף לא בהכרעת הדין, המצדיק התערבות בו ב"גלגול שלישי".

19. נוכח כל האמור לעיל - הבקשת נדחית.

ניתנה היום, כ"ה בסיון התשע"ז (19.6.2017).

ש ו פ ט
